

Karin Slaughter
Mooie meisjes

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Voor Debra

‘Een beeldschone vrouw is een bron van verschrikking.’

– CARL JUNG

Regels uit ‘Closer to Fine’ van Indigo Girls, tekst en muziek van Emily Saliers en Amy Ray, uitgekomen bij Universal/MCA Music Ltd; regels uit ‘Justify My Love’ van Madonna, geschreven door Lenny Kravitz, Ingrid Chavez, met aanvullende tekst van Madonna, uitgekomen bij Universal Music Publishing Group, REACH MUSIC PUBLISHING, Warner/Chappell Music, Inc.; regels uit ‘We Are Never Ever Getting Back Together’ van Taylor Swift, geschreven door Taylor Swift, Max Martin en Shellback, uitgekomen bij Sony/ATV Music Publishing UK Ltd.

I

Toen je pas was verdwenen, zei je moeder dat het erger zou zijn om te ontdekken wat er precies was gebeurd dan om het nooit te weten. We hadden hier voortdurend ruzie over, want ruzie was het enige wat ons destijds nog bond.

‘Het wordt echt niet gemakkelijker wanneer je de bijzonderheden weet,’ waarschuwde ze. ‘Je gaat kapot aan de bijzonderheden.’

Ik was wetenschapper. Ik had behoefte aan feiten. Of ik het wilde of niet, mijn brein bleef hypothesen opvoeren. Ontvoerd. Verkracht. Onteerd.

Opstandig.

Dat was de theorie die de sheriff aanhing, of het was in elk geval het excuus waarmee hij kwam als we aandrongen op antwoorden die hij niet kon geven. Je moeder en ik zijn er heimelijk altijd trots op geweest dat je zo eigenzinnig en vol vuur was als het om zaken ging die je na aan het hart lagen. Toen je weg was, begrepen we dat het eigenschappen waren waardoor jongemannen als slim en ambitieus worden afgeschilderd, en jonge vrouwen als lastig.

‘Meiden lopen de hele tijd weg.’ De sheriff had zijn schouders opgehaald, alsof je zomaar een meisje was, alsof je na een week, een maand of misschien een jaar weer in ons leven zou opduiken met het slappe smoesje

Want ik ben altijd blijven zoeken.

Ik snap waarom je moeder het heeft opgegeven. Of in elk geval die indruk moet wekken. Ze moest weer een leven opbouwen, misschien niet voor zichzelf, maar voor wat er over was van haar gezin. Je jongste zusje woonde nog thuis. Ze was stil en stiekem en ze ging om met meiden die haar overhaalden dingen te doen die ze beter kon laten. Zoals een bar binnengaan om naar muziek te luisteren en dan nooit meer thuis te komen.

Op de dag dat we onze echtscheidingspapieren ondertekenden, zei je moeder dat ze alleen nog hoopte dat we ooit je lichaam zouden vinden. Daar klampte ze zich aan vast, aan de gedachte dat we je uiteindelijk naar je laatste rustplaats zouden kunnen brengen.

Ik antwoordde dat we je evengoed in Chicago konden vinden, in Santa Fe of in Portland of in een of andere kunstenaarskolonie waarin je verzeild was geraakt, want je bent altijd een vrije geest geweest.

Je moeder keek er niet van op toen ik dat zei. In die tijd slingerde onze pendule van hoop nog heen en weer, kroop je moeder op sommige dagen met haar verdriet in bed terwijl ze op andere dagen thuiskwam met een shirt of een trui of een spijkerbroek die ze had gekocht om aan jou te geven wanneer je thuis zou komen.

Ik kan me de dag dat ik alle hoop verloor nog goed herinneren. Ik werkte in de dierenartspraktijk in het

centrum. Iemand bracht een in de steek gelaten hond binnen. Het beest zag er erbarmelijk uit en was duidelijk mishandeld. Het was een kruising die nog het meest op een gele labrador leek, hoewel de elementen zijn vacht grijs hadden gekleurd. Doorns klitten aan zijn dijen. Hij zat onder de ontstoken kale plekken, omdat hij zich te veel had gekrabbd of gelikt of gedrag had vertoond dat je ziet bij honden die aan hun lot zijn overgelaten en zichzelf moeten troosten.

Ik ging een tijdje bij hem zitten om hem te laten weten dat hij veilig was. Ik liet hem aan mijn hand likken. Ik liet hem aan mijn geur wennen. Toen hij gekalmeerd was, onderzocht ik hem. Hij was al wat ouder, maar tot vrij recent was zijn gebit goed onderhouden. Aan een chirurgisch litteken zag ik dat een gewonde knie ooit zorgvuldig en voor veel geld was gerepareerd. De mishandelingen die het dier had ondergaan, waren nog niet tot zijn spiergeheugen doorgedrongen. Als ik mijn hand naar zijn snuit bracht, liet hij zijn kop met het volle gewicht op mijn handpalm rusten.

Ik keek in de dieptreurige ogen van de hond en in gedachten vulde ik de bijzonderheden in van wat het arme dier allemaal had doorstaan. Ik kon de waarheid niet achterhalen, maar in mijn hart begreep ik dat het als volgt moest zijn gegaan: hij was niet in de steek gelaten. Hij was verdwaald of ertussenuit geknepen. Zijn baasjes waren boodschappen gaan doen of ze waren

op vakantie en op de een of andere manier – door een hek dat toevallig openstond, een schutting waar hij overheen was gesprongen, een deur die een nietsvermoedende oppas op een kier had laten staan – had dit dier opeens op straat gelopen zonder enig idee welke kant het op moest om weer thuis te komen. Een groepje kinderen, een afschuwelijk monster of een combinatie van beide had deze hond ergens aangetroffen en een geliefd huisdier in een opgejaagd beest veranderd. Net als mijn vader heb ik mijn leven gewijd aan het behandelen van dieren, maar dat was de eerste keer dat ik het verband zag tussen de vreselijke dingen die mensen dieren aandoen en de nog gruwelijker dingen die ze hun medemens aandoen.

Hier had een ketting de huid opengereten. Daar hadden schoppende voeten en maaiende vuisten hun sporen achtergelaten. Zo zagen mensen eruit die een wereld in waren getrokken die hen niet koesterde, die niet van hen hield, die niet wilde dat ze ooit nog thuis kwamen.

Je moeder had gelijk.

Ik ging kapot aan de bijzonderheden.

Een

Het restaurant in het centrum van Atlanta was leeg, op een eenzame zakenman in een hoekzitje na en een barkeeper die kennelijk dacht dat hij de kunst van het flirten beheerste. De drukte voorafgaand aan het diner nam geleidelijk toe. Uit de keuken klonk gekletter van bestek en serviesgoed. De chef-kok brulde iets. Een ober lachte snuivend. De tv boven de bar bracht een zachte, gestage stroom slecht nieuws.

Claire Scott zat aan de bar van haar tweede glas mineraalwater te nippen en probeerde het onophoudelijke lawaai te negeren. Paul was tien minuten te laat. Hij was nooit te laat. Meestal was hij tien minuten te vroeg. Het was een van de dingen waarmee ze hem plaagde, maar waar ze in werkelijkheid op bouwde.

‘Nog een?’

‘Doe maar.’ Claire glimlachte beleefd naar de barman. Vanaf het moment dat ze was gaan zitten, had hij haar aandacht proberen te trekken. Hij was jong en knap, wat vleierend had moeten zijn, maar ze voelde zich alleen maar oud; niet omdat ze echt oud was, maar omdat het haar was opgevallen dat ze zich steeds meer aan twintigers ging ergeren naarmate ze dichterbij de veertig kwam. In hun aanwezigheid drongen zich voortdurend zinnen aan haar op die begonnen met ‘toen ik zo oud was als jij’.

‘De derde.’ Zijn stem had iets plagerigs terwijl hij mineraalwater in haar glas schonk. ‘Je weet hem goed te raken.’

‘O?’

Hij knipoogde. ‘Zeg het maar als je naar huis gebracht moet worden.’

Claire lachte, want dat kostte minder moeite dan zeggen dat hij zijn haar uit zijn ogen moest vegen en terug moest naar de collegebanken. Weer keek ze op haar mobiel om te zien hoe laat het was. Paul was nu twaalf minuten te laat. Ze begon al aan rampen te denken: carjacking, overreden door een bus, geraakt door een stuk vliegtuigromp, ontvoerd door een gek.

De voordeur ging open, maar het was een groep mensen en Paul was er niet bij. Iedereen droeg *business casual*, waarschijnlijk werkten ze in de omringende kantoorgebouwen en wilden ze nog even iets drinken voor ze naar de buitenwijken en de souterrains van hun ouders vertrokken.

‘Volg je dit?’ De barman knikte naar de tv.

‘Niet echt,’ zei Claire, hoewel ze het verhaal uiteraard had gevolgd. Je kon de tv niet aanzetten of het ging over het vermiste tienermeisje. Zestien jaar. Blank. Uit een goed milieu. Heel mooi. Het leek mensen minder te raken wanneer een lelijke vrouw werd vermist.

‘Tragisch,’ zei hij. ‘Ze is beeldschoon.’

Claire keek weer op haar mobiel. Hij was nu dertien minuten te laat. Uitgerekend vandaag. Hij was architect, geen hersenchirurg. Geen noodgeval was zo dringend dat hij geen twee seconden vrij kon maken om een sms'je te sturen of te bellen.

Ze draaide aan haar trouwring, een nerveuze gewoonte waarvan ze zich pas bewust was geworden toen Paul haar erop wees. Ze hadden geruzied over iets wat destijds blijkbaar buitengewoon belangrijk was voor Claire, maar nu wist ze niet eens meer waarover het ging of wanneer die ruzie was geweest. Vorige week? Vorige maand? Ze kende Paul nu achttien jaar, en was al bijna even lang met hem getrouwd. Er was niet veel meer waarover ze nog met passie ruzie konden maken.

'Ik kan je zeker niks stevigers aanbieden?' De barman hield een fles wodka omhoog, maar het was duidelijk dat hij iets anders bedoelde.

Claire lachte wat moeizaam. Ze kende zijn type maar al te goed. Groot, donker en knap, met twinkellende ogen en een sensuele mond. Op haar twaalfde zou ze haar hele wiskundeschrift met zijn naam hebben volgekrabbeld. Op haar zestiende zou hij onder haar trui-tje hebben mogen voelen. Op haar twintigste zou ze hem aan alles hebben laten voelen waar hij zin in had. Maar nu, op haar achtendertigste, wilde ze alleen met rust gelaten worden.

‘Nee, bedankt,’ zei ze. ‘Mijn reclasseringsambtenaar heeft me aangeraden niet te drinken tenzij ik de hele avond thuis ben.’

Aan zijn lachje merkte ze dat hij de grap niet helemaal meekreeg. ‘Stoute meid. Dat mag ik wel.’

‘Dan had je me met mijn enkelband moeten zien.’ Ze knipoogde. ‘Zwart is het nieuwe oranje.’

De buitendeur ging open. Paul. Claire voelde een golf van opluchting toen hij op haar af stapte.

‘Wat ben je laat,’ zei ze.

Paul kuste haar op haar wang. ‘Sorry. Geen excuus. Ik had moeten bellen. Of een berichtje moeten sturen.’

‘Ja, dat had je zeker moeten doen.’

‘Glenfiddich,’ zei hij tegen de barman. ‘Single, puur.’ Claire keek toe terwijl de jongeman met een nog niet vertoond professionalisme Pauls whisky inschonk.

Haar trouwring, de vriendelijke manier waarop ze hem op afstand had gehouden en haar onomwonden afwijzing waren slechts kleine obstakels geweest vergeleken met het grote stopteken dat verscheen toen een andere man haar op de wang kuste.

‘Meneer.’ Hij zette het drankje voor Paul neer en liep naar het andere eind van de bar.

Claire dempte haar stem. ‘Hij heeft me een lift naar huis aangeboden.’

Voor het eerst sinds hij binnen was, keek Paul naar de man. ‘Zal ik hem op z’n bek slaan?’